

DICTAT POPULAR

Rubí, has afinat bé l'oïda?

Gràcies per la vostra participació en aquesta nova activitat impulsada pel Servei Local de Català i el Pla Educatiu d'Entorn. Gràcies també a tots els col·laboradors, mitjans de comunicació i entitats que l'heu feta possible.

El Dictat popular que us hem presentat són dos textos barrejats. Un és de Pere Calders i l'altre d'Avel·lí Artís Gener, que també publicà amb el pseudònim de Tísner. El motiu de triar aquests dos autors és perquè aquest any se celebren els cent anys dels seus naixements respectius. Us recomanem vivament la lectura de les obres de tots dos... podeu començar pels llibres d'on s'han tret aquests fragments. Tots dos, cadascun a la seva manera, tenen un sentit de l'humor molt especial i una ironia que se us enganxarà.

Com podeu corregir el Dictat popular?

1. En aquest mateix document, més avall, trobareu el text correcte que ahir es va dictar perquè us el pugueu corregir.
2. Un cop corregit, en un color diferent al que heu fet servir per escriure, ens el podeu fer arribar al Servei Local de Català. El podeu dipositar a la bústia de fora del carrer de Santa Maria, 17 (la bústia més gran) o fer-lo arribar escanejat per correu electrònic a l'adreça dinamitzacio.rubi@cpnl.cat. El termini màxim per fer-nos arribar el dictat és el 8 de juny.
3. Un cop tinguem les vostres correccions anirem publicant les receptes lingüístiques que la ciutat necessita. Podeu consultar-les a:

www.cpnl.cat/terrassa

<http://agora.xtec.cat/se-vallesoccidental3/intranet/index.php>

www.rubi.cat/catala

www.radiorubi.fm

www.rubitv.cat

Correcció del Dictat popular

L'amor encara

Era Carnestoltes. Estava allitat per culpa d'una grip. L'edat el tenia capficat. Es va convèncer que ja era vell. Va sortir del llit i va mirar-se al mirall de cos sencer. Se'n va acabar de convèncer, definitivament s'havia fet vell, amb aquelles bosses i arrugues que se li anaven menjant la figura. Va tornar a colgar-se i des del llit va cridar la seva dona i li va dir:

–Fes baixar una minyona al carrer i que vagi a la botiga i em compri un nas de cartró.

La seva estimada va dir-li:

–T'has fet gran! En una altra època hauries sortit al carrer per Carnestoltes amb la grip i tot.

Comprovà que encara era objecte d'amor. La seva dona només el veia "gran". En un cas com aquell tots els eufemismes eren d'agrair.

Es posà el nas, i quan va comparèixer el metge se'l va trobar al llit amb el nas posat.

Textos d'on ha estat extret el Dictat popular

Carnestoltes a la vista

No he tingut ocasió de comprovar-ho prou taxativament –els anys hi són, què caram–, però tinc la impressió que ara la gent es disfressa menys que no pas abans. O, potser, de tan disfressada com va tot l'any, no ens n'adonem.

Els balls de Carnestoltes havien estat una notable tradició, que sotraguejava la vida barcelonina. Hi havia gent que passava bona part de l'any rumiant una disfressa original o un carruatge per la Rua del Passeig de Gràcia. El rècord elitista eren els balls del Liceu. Un any, no sé pas quin, els programes exigien que les disfresses duguessin una indumentària constituïda únicament per tres peces. (El parell de sabates, és clar, comptava com una de sola.)

En Peius Gener va arribar al teatre vestit d'Artagnan: un gran capell d'ala enorme, amb una ploma grossa com un boà, una airosa capa de color marró i les clàssiques botes amb la part superior doblegada sota els genolls, damunt el tou de la cama.

La taula dels conserges es va estremir amb la coneguda presència. I el conserge major es va atrevir a dir:

–Us recordo, senyor Gener, que en aquest ball és obligatòria la disfressa constituïda per tres peces. No crec, senyor Gener, que us puguem deixar entrar.

En Peius, impassible, va enretirar la mà dreta, amb la qual aguantava la capa damunt el muscle esquerre. Anava completament nu! Era un rigorós tres peces!

Santiago Rusiñol estava allitat, per culpa d'una grip. Era Carnestoltes. I, en una arrencada que va deixar estupefactes els familiars que l'envoltaven, va dir a la seva muller, la Lluïsa Denís:

–Fes baixar una minyona al carrer i que vagi a la botiga i em compri un nas de cartró.

I se'l va posar, diuen que quan va comparèixer el metge se'l va trobar al llit amb el nas posat!

Tísner. Els ciris trencats. Històries personals divertides. Barcelona: La Campana, núm. 123, 1998

No costa res d'ésser amable

De cop i volta, quan menys s'ho esperava, la seva estimada va dir-li: “T'has fet gran!”. Intrigat, va mirar-se al mirall de cos sencer i comprovà que encara era objecte d'amor, perquè no era que s'hagués fet gran, sinó que es feia vell, amb bosses i arrugues que se li anaven menjant la figura. En un cas com aquell, tots els eufemismes eren d'agrair.

Pere Calders. De teves a meves, dins de: Tots els contes, Barcelona: Edicions 62 “labutxaca”, 2011